

Tolerància zero

per Raquel Berrocal

El dia en què complia 10 anys, la petita Lilly Anderson, de Carolina del Nord, va decidir participar en la pàgina web de Disney Channel. Era la setmana d'Acció de Gràcies, i el canal infantil demanava als nens que escrivissin en poques paraules quines coses els feien sentir agraïts. Poc podia imaginar Lilly l'enrenou que la seva frase anava a causar en tots els noticiaris del país. Ella volia donar gràcies "per Déu, per la meva família, per la meva església i pels meus amics", però quan va enviar el seu missatge, va rebre un comentari moderador instant-la a fer servir un llenguatge més amable i mesurat. Lilly no entenia res, així que va anar a buscar a la seva mare, i entre les dues van tornar a refer la frase unes quantes vegades, tractant d'esbrinar quina part del missatge era la que el sistema no admestia. Finalment, reordenaren la frase sense la paraula "Déu", i només llavors va ser acceptada. Disney Channel havia bloquejat la possibilitat d'esmentar aquest nom. L'empresa es va excusar argumentant que moltes persones ho fan servir per blasfemar i ofendre. No obstant això, l'empremta va quedar gravada en Lilly i en altres nens. No esmentar a Déu. Tot i que "Déu és la raó per la qual tenim tot el que tenim", com sempre li van ensenyar a la seva família.

Almenys en un país amb molts milions de cristians evangèlics un es pot assabentar per televisió de les protestes de la mare de Lilly o les d'altres grups pel tall sobtat de l'emissió de la CNN quan cert famosíssim futbolista professional esmentava a Crist en una entrevista : totes les pantalles es van quedar en color verd de sobte. No obstant això, en un país gairebé completament pagà com el nostre, es fa palesa la tolerància zero cap a la simple al·lusió al Déu de la Bíblia.

Occident presumeix de tolerància i exigeix ple respecte pels deuets d'aquí i d'allà. Els d'Orient li fan gràcia i molts no dubten a reverenciar-los com si fossin la mateixa saviesa vestida de taronja. Així la teva veïna et parla de les seves xacres, fa ioga i crema encens mentre et mira amb llàstima a tu i a tots els mortals que no han arribat al seu estat superior de consciència mística.

El déu sàdic i cruel que aixafa les dones i fa volar pels aires als nens també rep les reverències servils d'Occident. Les ciutats europees s'afanyen a retirar els seus símbols nadalencs per no ofendre les sensibilitats dels seus adeptes, acullen als professors de com pegar les dones sense deixar marques i es cuidaran molt d'emetre com els milicians islamistes es dediquen a decapitar nens per confessar la seva fe en Yasua (Jesús)? obliguen a desenes de milers de cristians a sortir fugint sense res pel desert cap a una mort més que probable. Després de tot es tracta de "la religió de la pau".

No obstant això, cap d'elles pot comparar-se amb la religió de Baal el progre, universal, obligatòria i omnipresent, contra la qual no pot ni ha d'alçar-se cap crítica. Tots els ciutadans, des de la seva infància, han de ser alligonsats en els seus dogmes i aprendre el valor prioritari de les seves pròpies apetències, les fantasies evolucionistes, les mentides del feminisme sobre el passat, el present i el futur, la dictadura de les seves zones erògenes, el desvergonyiment com a cànon de bellesa, la supremacia inqüestionable del jo expressada en l'eliminació asèptica dels nadons abans de néixer o l'abandonament sense remordiments de la gent gran i / o els malalts o la mofa i escarni públics als quals s'ha de sotmetre qualsevol que s'atreveixi a afirmar l'existència de valors absoluts, entre d'altres doctrines.

Però el mateix món que transigeix amb qualsevol de les religions de l'imperi - igual que la Roma de la qual descendeix - fa gala d'una tolerància zero cap al Déu dels cristians. El seu nom li

Tolerància zero

per Raquel Berrocal

produeix al·lèrgia. Les seves pretensions absolutes l'incomoden en gran manera. La mera noció de retre comptes en un dia que ja està fixat li provoca un malestar comprensible, com el d'un gendre real quan el carter li lliura la citació del jutjat. La seva primera reacció és llençar el paper al foc i oblidar l'assumpte com més aviat millor.

No obstant això, encara que l'Europa ex cristiana contemporània li tingui mania al Déu que va abandonar i no estigui disposada a deixar que surti per cap escletxa - ni a les escoles, ni en els mitjans, ni a la vida pública -, la realitat incòmoda s'obstina a fer-se present. El tren s'acosta veloç i ja se senten les seves vibracions, per molt que l'il·lús assegut sobre les vies s'obstini a convèncer-se que el tren no existeix i, de no passar a l'acció, acabarà atropellat per la locomotora.

Deia Spurgeon que la santedat no és més que la salvació feta visible. Cada creient és un miracle, la prova vivent d'una classe de vida sobrenatural que recrea les coses velles i les fa lluminoses. Ensopegar amb un cristià, o amb uns quants, que caminen en tracte diari amb el seu Senyor és com mirar el rostre resplendent de Moisès després de baixar de la muntanya, incòmode i inexplicable però eloqüent. És trobar un delicat jardí, tanca i perfumat, amb les seves fonts i els seus senders, amb la seva zona de fruiters i els seus massissos de flors, enmig d'un abocador. Potser als amants de les escombraries els molesti el seu perfum, s'esforcin per convèncer-nos de la meravella de viure enterrat a la brutícia, i no tolerin ni l'aire net ni els ocells cantant ni la pau de passejar-se per ell, però en el fons saben que hi ha un fet innegable: el Jardiner camina a prop.

Editorial de la revista [Nueva Reforma](#) núm 108. Publicat amb autorització